

Lea Saskia Laasner
en Hugo Stamm

Ik was pas dertien

Vertaald door Bonella van Beusekom

ARENA

De sekte die in dit boek wordt beschreven onder de namen 'Ramtha', 'Ramtha-groep', 'Ramtha-familie' en 'Ramtha-project' verwijst in geen enkel geval naar mevrouw Judy Z. Knight of een van haar ondernemingen.

Eerste druk 2006
Zevende druk 2008

Oorspronkelijke titel: *Allein gegen die Seelenfänger*
© Oorspronkelijke uitgave: Eichborn AG, Frankfurt am Main, 2005
© Nederlandse uitgave: Arena Amsterdam, 2006
© Vertaling uit het Duits: Bonella van Beusekom
Omslagontwerp: DPS, Amsterdam
Foto's omslag: Eva Huber
Typografie en zetwerk: CeevanWee, Amsterdam
ISBN 978-90-6974-956-3
NUR 302

Voor Jan

De vlucht

Met een beklemd gevoel en een zwaar hoofd werd ik wakker. Elke ochtend hoopte ik dat het alleen maar een boze droom was. Dat ik met een zucht van verlichting kon vaststellen dat alle angst en pijn onverklaarbare en ondoorgrondelijke flarden van gevoelens uit een verre wereld waren. En dan werd ik weer onverbiddelijk met mijn lot geconfronteerd.

Het overkwam me toen ik amper dertien was. Ik kan me niet herinneren dat ik iets verkeerd had gedaan en daarvoor bestraft moest worden. Ik was een heel normaal meisje, dat opgroeide in een onopvallend gezin in een gewoon dorp in Zwitserland. Vol hoop, dromen en verlangens. Net als waarschijnlijk alle meisjes van die leeftijd wie het leven toelacht. Niets wees erop dat dat al snel niet meer het geval zou zijn. Ik had geen bijzonder merkteken op mijn voorhoofd en zo zwart was mijn ziel niet.

Esoterici zouden in mijn geval waarschijnlijk zeggen dat ik karmisch belast was en in een vroeger leven een zware schuld op me had geladen. Je hebt gehoereerd, mensen bestolen, bedrogen, gemarteld of vermoord, zou hun diagnose waarschijnlijk luiden. De mensen om me heen geloofden in dat soort dingen. Maar ik twijfelde. Hoe kon ik me nu verantwoordelijk voelen voor iets uit mijn vroegere leven, dat ik me niet eens herinnerde?

Nu, elf jaar later, weet ik dat het lot geen pardon kent. Met niemand. Het overvalt je als kanker. Zomaar. Zonder waarschuwing of reden.

Naast me lag Benno diep te slapen. De deken over zijn zware

lichaam ging op het ritme van zijn ademhaling op en neer. Deze man was een deel van mijn lot. Of wás hij mijn lot? Als een oudere man ligt, zie je zijn onderkin tenminste niet zo erg, stelde ik nuchter vast.

Ik draaide me nog een keer om en wilde verder slapen. De slaap was mijn enige bondgenoot, als hij niet toevallig een pact met een nachtmerrie sloot. Hij ging weer als een zachte sluier over mijn ziel liggen en verlichtte mijn pijn. Hoe vaak had ik niet gewenst dat de nacht eindeloos duurde. Dat hij alles zou wegwissen wat me aan dit leven herinnerde. Ik verlangde ernaar dat ik op een ochtend wakker zou worden en opgelucht zou vaststellen dat ik alles vergeten was wat er de afgelopen negen jaren was gebeurd. Dat ik zo maar een jonge vrouw zou zijn, vol optimisme en levensvreugde.

Iets joeg me het bed uit. In de badkamer stond ons medium Janet al voor de spiegel. Ook dat nog, zuchtte ik inwendig. Zij was met een beter been uit bed gestapt dan ik. Ik voelde altijd meteen hoe de vlag erbij hing: één blik op haar gezicht was voldoende. Vaak was ze verschrikkelijk knorrig. Dan waren de kraaienpootjes om haar ogen duidelijk te zien en leek ze tien jaar ouder. Ze haatte elk rimpeltje op haar gezicht.

Als ze een slechte bui had, wist ik meestal hoe de dag ging verlopen. Haar dominantie was verstikkend. Tot mijn verbazing was ze die ochtend echter heel goed gemutst. Kennelijk was ze nog geïnspireerd door de vorige avond toen onze geest Ramtha door haar had gesproken. De boodschap dat we met onze geestelijke vooruitgang op schema lagen, had haar kennelijk opgemonderd.

Als Janet in vorm was, baanden haar gedachten zich ongefilterd, met volle kracht een weg naar buiten. ‘Het zou zo geweldig zijn als jij eindelijk zou inzien dat je je geluk, ja, je vervulling aan Benno’s zijde vindt. Je kunt alleen maar groeien als je je nog meer openstelt, als je Benno volledig in vertrouwen neemt en je aan hem overgeeft. Hij weet het beste wat goed voor je is, wat je zal helpen om geestelijk te groeien. Je weet immers dat hij alles doet om je te steunen en je gelukkig te maken. Dan voel je je ook weer thuis binnen onze familie,’ zei ze. ‘Waarom ga je niet naast hem staan? Voel je dan niet dat je enorm bevoorrecht bent? De vrouwen in onze

familie zouden er alles voor doen om jouw positie te mogen innemen.'

Alsjeblijft niet, alsjeblijft, kreunde ik inwendig. Niet al weer. Niet voor het ontbijt. Haar spirituele gemoraliseer lag me zwaar op de maag. Als ze de rol van medium aannam en zich geroepen voelde mijn ziel met haar bovenzinnelijke maar ook aardse wijsheden te masseren, wilde ik haar wel door elkaar schudden. Ze bloeide dan helemaal op. Ze was niet meer Janet met de kraaienpootjes en er werd niet kritisch naar haar figuur gekeken. Als medium zweefde Janet in hoger sferen. Dan schiep ze een ideale wereld. Ze vond het heerlijk om in de verbaasde en dankbare ogen van de familieleden te kijken. En ze vergat haar problemen met mij.

Als ik haar nu in de spiegel bekeek, zou ik bijna medelijden met haar krijgen. Ze praatte zich warm en vertelde me enthousiast over de voordelen van mijn jeugdige onschuld in zowel spirituele als aardse zin. Ik luisterde er nauwelijks naar. Hoewel ik heel consciëntieus was en in ons project geloofde, was ik haar wijze lessen meer dan zat. Ik kende haar argumenten intussen uit mijn hoofd.

Tot overmaat van ramp was ik een van haar lievelingsslachtoffers. Terwijl de meeste leden van onze spirituele familie ernaar snakten persoonlijke instructies van Janet te ontvangen, was ik degene die ze vaker deelachtig werd dan me lief was.

Janet en ik hadden een bijzondere band. Er waren momenten dat ze me het liefst zou hebben gewurgd of naar de maan zou hebben gewenst. En omgekeerd. Ik was echter veel te bedeesd om me tegen haar te verzetten. Haar suggestieve zedenpreken misten hun uitwerking zelden. Negen jaar stond ik bloot aan haar invloed en haar gemanipuleer. Het destructieve proces begon toen ik dertien was. Terwijl anderen nog wel eens in dekking konden gaan, was ik degene om wie alles draaide. En dat terwijl ik niet erg graag in het middelpunt sta en alles liever van een afstandje bekijk.

Wat me noodlottig werd, was dat ik jong en aantrekkelijk was. En al snel bij de man in de gunst stond die de levenspartner van ons medium was.

Achteraf gezien moet ik toegeven dat Janet niet bepaald te benijden was. Ze had het niet gemakkelijk. Niet met mij, niet met

Benno en vooral niet met zichzelf. Tegelijkertijd mens en medium zijn is onmogelijk. Niemand kan ongestraft in twee werelden leven en twee zielen in zijn borst dienen. Vooral niet als diegene zo ijdel en onevenwichtig is als Janet. Maar dat wist ik toen nog niet, daar was ik veel te jong voor en ik zat gevangen in ons systeem.

Ik was echt een geschenk voor Janet. Als medium moest ze mij spiritueel stimuleren, maar er ook voor zorgen dat ik mijn vrouwelijke kwaliteiten ontwikkelde. Dat wilde Benno. En juist daar was ze bang voor. Ze was bang dat ik een mooie, zelfbewuste vrouw zou worden. Een vrouw die haar de loef afstak en haar in de schaduw zou stellen. Niet in spirituele, maar in wereldse zin. Als Janets eigenbelang in het geding was, verdween de verlichting naar de achtergrond. Vooral als ze furieus was van jaloezie.

Eigenlijk moest ze me haten, dacht ik, toen ik haar gezicht in de spiegel bekeek. En misschien was dat ook zo. Niet als medium, maar als vrouw. Als spirituele leidsvrouw overlaadde ze me met een liefde die me bijna verstikte, terwijl ze me als narcistische oudere vrouw waarschijnlijk wel had kunnen wurgen.

Ik ging ongeduldig van mijn ene been op mijn andere staan. Janet plukte af en toe aan een sliert haar of veegde over haar wangen. Als ze me een bijzonder belangrijk inzicht meedeelde, draaide ze zich om en bewerkte me als een dirigent zijn orkest. Ze beweerde weliswaar helderziend, heldervoelend en helderhorend te zijn, maar mijn stille vloeken merkte ze nooit op.

Soms vond ik mezelf gemeen. Per slot van rekening deed ze verschrikkelijk haar best. Maar ik kon mijn gevoelens niet onderdrukken en begrip voor haar opbrengen. Ik had haar immers niet gevraagd ons medium te zijn.

Het werkte me ongelooflijk op de zenuwen dat ze zo vroeg in de ochtend al meende haar zware taak te moeten uitoefenen. En uitgeremd vandaag. Hopelijk is dat geen slecht voorteken, dacht ik. In gedachten was ik al ver weg. Mijn onrust maakte haar wijze lessen tot een kwelling. Niet boos worden nu, anders vindt ze telkens weer nieuwe redenen me op haar geestelijke ontboezemingen te trakteren, zei ik tegen mezelf. Hoe kan ze onafgebroken dezelfde flauwekul uitslaan? Zo langzamerhand zou ze toch zelf ook wel

moeten zien dat er van onze hoogdravende idealen nog bijna niets terecht was gekomen?

Janet maakte me opvallend veel complimenten, die me vroeger, toen haar woorden nog indruk op me maakten, gevleid zouden hebben. Maar Janet wilde niet weten of gewoon niet zien, dat ik geen kind meer was. Ik was niet meer het meegaande meisje dat vol ontzag tegen haar en Benno opkeek. Ik had te veel meegemaakt in ons kleine huis, waar de leiding woonde. Vooral in de slaapkamer. De verheven idealen van onze groep verdampten als Benno's aardse behoeften bovenkwamen. Dan keek ik in menselijke afgronden die de spot dreven met onze spirituele doelen.

Maar dat kon Janet niets schelen. Ze kreeg in onze kleine badkamer visioenen waar alleen zichzelf warm voor liep. 'Je hebt door je bijzondere ontwikkeling in ons spirituele project een kinderlijk aspect behouden dat goddelijk is,' legde ze met glimmende ogen uit. 'Een deel van je onschuld is in de geheimzinnige relatie met Benno op wonderbaarlijke wijze bewaard gebleven.'

Janet meende de sleutel voor mijn gedrag gevonden te hebben. 'Je zult zien dat alles weer goed komt. Het wordt net als vroeger.' Toen ik nog de ijverige, voorbeeldige kleine Lea was, die onze geestelijk leider altijd ten dienste stond, voegde ik er in gedachten aan toe.

Janet, de zoekster naar de eeuwige jeugd, probeerde me met al haar overtuigingskracht weer op het rechte pad te krijgen. En het interesseerde haar niet wat mijn behoeften waren. Niemand vroeg me wat ik wilde en wat mijn verlangens waren. En Benno al helemaal niet, hoewel hij voorwendde alles voor zowel mijn aardse als bovenzinnelijke welzijn te doen. En de anderen, ongeveer dertig gewone leden, zaten eveneens gevangen in de tredmolen en probeerden aan de onvervulbare eisen van Benno en Janet te voldoen. Dat gold ook voor mijn ouders, die zo verblind waren dat ze niet zagen hoe erg ik al die jaren werd gekweld en psychisch werd gemanipuleerd.

Jarenlang wist ik niet welk spelletje er gespeeld werd. Jarenlang had ik mijn best gedaan om aan de eisen te voldoen. Ik deed alles vol overgave, voor een beetje waardering en liefde. En ik merkte

niet welke tol ik ervoor betaalde. Als beloning werd ik constant overspoeld met spirituele inzichten.

Voor dat 'grote geschenk' was ik alle leden van onze familie dankbaar en vooral Benno en Janet. Zij hadden mij opgenomen in hun spirituele project van uitverkorenen. Zij hadden mij de weg naar hoger sferen gewezen en de onsterfelijkheid beloofd. Ik behoorde als meisje tot de leiding. En ik uitte mijn dankbaarheid door me aan te passen en gehoorzaam te zijn. Dat was ik hun schuldig. Dat geloofde ik lange tijd tenminste.

Ik had er jaren voor nodig om een beetje door te krijgen welk spel er gespeeld werd. En nog meer jaren voor ik inzag wat het voor mijn ziel betekende en voor ik op mijn gevoelens durfde te vertrouwen.

Het lukte Janet op haar onnavolgbaar theatrale manier onze badkamer in hoger sferen te krijgen. Die vormde, samen met de spartaans ingerichte slaapkamer die ik met Benno deelde, het toevluchtsoord van onze leiding op de Maya-ranch in het staatje Belize in Centraal-Amerika. Vaak stonden er wel tien mensen hutjemutje in de kleine ruimte. Benno troonde meestal naakt op ons tweepersonsbed, omringd door aandachtig luisterende mannen en vrouwen die op de rand van het bed en op de grond zaten. Behalve een kleed en een kast was er bijna niets in de kamer. We moesten ons immers losmaken van alle materiële bindingen.

Janet praatte verder over mijn jeugdige onschuld. 'Jij belichaamt op ideale wijze de verbinding tussen die onschuld en de ervaring en wijsheid van volwassenen,' dweepte ze. 'Jij moet ons volwassenen helpen het kind in ons weer te ontdekken. Doordat je ons laat zien hoe je spontaan bent, lacht, danst en zingt.'

Ik begon het warm te krijgen. Nog één woord en ik verloor mijn zelfbeheersing. Ik kon ze niet meer horen, die zalvende praatjes over hogere doelen.

Het liefst had ik mijn oren dichtgedaan en was ik naar buiten gerend. Nee, dat ben ik niet, schreeuwde het in mij. Dat heeft niets met mij te maken.

Plotseling was iets in me in verzet gekomen. Met een kracht die ik al lang niet meer had gevoeld. Ik wist dat het nu of nooit was. En

besloot dat het zo niet meer verder kon. Ik moest ontsnappen.

Het was alsof er een energie explodeerde die ik jaren had onderdrukt. Mijn verlamming doordat ik vaak depressief was en aan zelfmoord dacht, werd weggeblazen. Ik was klaarwakker. Ik keek in de spiegel en zag een ongebruikelijke vastberadenheid op mijn gezicht: Janets woorden drongen al niet meer tot me door. Mijn lichaam spande zich. Ik was geëlektriseerd en stelde me in gedachten voor hoe ik zou vluchten. Ik knikte werktuiglijk om Janets achterdocht niet te wekken. Ik moet erdoorheen, dacht ik, ik wil hier weg.

Ik weet niet meer hoe lang Janet die ochtend nog probeerde me met haar woorden in te palmen. In elk geval greep ik de eerste de beste kans om me los te maken uit haar geestelijke omhelzing en een rustiger plekje op te zoeken. Ik moest mijn opwinding beteugelen om helder te kunnen denken. Maar ik vond het moeilijk me te concentreren. Er gingen allerlei dingen door mijn hoofd. En allemaal draaiden ze om één woord: vrijheid!

Ik zag me al hand in hand met Eddie door de steegjes van Belize City slenteren. Daarna omhelsde ik hem in gedachten en liet hem niet meer los. Ik hield hem vast en genoot van zijn nabijheid. En voelde zijn warmte. Mijn knieën begonnen te trillen. En toen huilde ik. Na een nachtmerrie die negen jaar had geduurd. Ik kon niet meer op mijn benen blijven staan, Eddie hield me vast en legde me zacht op het gras. Kalm aan, kalm aan, waarschuwde ik mezelf, je bent nog niet weg.

Eddie was een politieagent uit Belize, die ons af en toe op de ranch kwam bezoeken. Ik werd verliefd op de knappe man die zo natuurlijk overkwam en altijd vrolijk was, wat Benno niet was ontgaan. Ik verdronk algauw in Eddies donkere ogen en we wierpen elkaar heimelijk verliefde blikken toe. Hij voelde dat we een zonderlinge groep waren en dat ik me niet op mijn gemak voelde. Daarom liet hij me weten dat hij me graag zou helpen. Hij had echter geen idee hoe dramatisch de situatie voor me was.

Ik was als in trance. Waar kwam die kracht ineens vandaan? Twee uur daarvoor was ik nog apathisch en verlamd van machteloosheid geweest. En nu giste het zo in mij dat ik me moest ver-

mannen om niet als een kip zonder kop weg te rennen. Ik had wel willen schreeuwen: het is voorbij. Over. Jullie spel is uit. Ik onderwerp me niet langer aan jullie zieke rituelen. Ik ben straks vrij, vrij, vrij.

Toen ik een beetje was gekalmeerd, liep ik naar het hoofdkwartier van onze ranch. Heiner was verdiept in zijn boodschappenlijst. Met mijn lichaam onttrok ik Sibylles mobieltje, dat in de oplader zat, aan het zicht en liet het in mijn broekzak verdwijnen. Het hart klopte me in de keel. Heiner keek me verbaasd aan. ‘Wat doe jij hier?’ vroeg hij. ‘Benno is een mailtje kwijt. Ik wilde kijken of ik het hier had laten liggen,’ loog ik en ik schoof zoekend een paar blaadjes aan de kant. Kennelijk was mijn antwoord overtuigend, want hij ging weer verder met zijn lijst.

Ik glipte voorzichtig het huis uit. Rustig blijven, zei ik tegen mezelf. De zon verblindde me. Ik hield van de tropische atmosfeer, de weelderige vegetatie en zoog de intense geuren diep in. Maar ik rook niets, mijn zintuigen waren vandaag naar binnen gericht. Ik voelde alleen nog de opwindende, waardoor het zweet uit al mijn poriën stroomde.

Ik keek demonstratief om alsof ik iemand zocht. Gelukkig zag ik niemand. Onopgemerkt bereikte ik het bosje in de buurt en ik hurkte achter een boom. Een blik op het display gaf aan dat de ontvangst goed was. Met trillende vingers toetste ik Eddies mobiele nummer in.

‘Met mij, met Lea. Morgen gaat Benno weg. Ik wil vluchten. Kan ik bij jou logeren?’ Ongeduldig wachtte ik op Eddies antwoord. Ik overviel hem. Stilte. Hij dacht kennelijk na. Alsjeblieft, alsjeblieft, smeekte ik in gedachten en ik kon het lange zwijgen nauwelijks verdragen.

Eddie leek overrompeld. Ik had hem niet kunnen waarschuwen. Hij kon zich waarschijnlijk niet goed voorstellen dat ik hals-overkop de Maya-ranch, de groep, mijn ouders en Benno wilde verlaten. En alles wat me vertrouwd was: mijn geliefde paarden, Zorro de schattige wasbeer en mijn broer Kai natuurlijk.

De ranch was mijn biotoop. Hier hadden we ons er zeven jaar voor ingezet om het aardse en bovenzinnelijke paradijs te creëren.

Het moest de ideale wereld worden. We verzetten ons tegen de materialistische wereld 'buiten' ons en streefden met onze familie naar de perfecte synthese tussen spirituele ontwikkeling en een ecologische levenswijze. Daar ploeterden we zeven dagen per week voor. 'Arbeit macht frei,' fluisterden we elkaar onvergeeflijk onnozel toe. We geloofden in ons spirituele experiment, in onze verheven opdracht om onszelf en de mensheid het licht te laten zien.

In de tropische idyllische wereld bouwden we een toevluchtsoord voor onszelf en onze dieren om ongestoord ons project te kunnen realiseren. Alles wat we nodig hadden om te leven stampden we uit de grond. In harmonie met de natuur. En met hulp van een aantal Duitse bedrijven, die ons steunden in de veronderstelling dat we een hulporganisatie waren. Ook de autoriteiten en politici van Belize hielpen ons, tot de premier aan toe. We misleidden ze allemaal, in de waan dat we de mensheid moesten redden.

Eindelijk kwam het verlossende antwoord: 'Ik vind wel een oplossing.' 'Dank je,' fluisterde ik in het mobieltje. 'Je bent mijn redding.' Ik kon haast niet praten van de zenuwen. 'Kun je me morgenmiddag om twaalf uur aan het eind van de landingsbaan van onze ranch ophalen?

'Dan ben ik er,' zei Eddie. Ik had graag langer met hem gesproken, maar het risico dat ik betrappt zou worden was te groot, dus hing ik op.

De rillingen liepen over mijn rug. Ik was opgelucht, maar mijn kracht leek verdwenen. Hoe moest dat nu, zou het me wel lukken om te vluchten?

Ik ging terug naar het hoofdkwartier en de kust was veilig. Heiner zat nog steeds op zijn boodschappenlijst te broeden. Probeerde hij weer eens een paar posten te schrappen om de kosten nog meer te drukken? Hij keek even op toen ik binnenkwam. Zonder zijn vraag af te wachten, zei ik: 'Ik moet het verdwenen mailtje nog een keer uitprinten voor Benno.' Heiner nam er genoeg mee. Opgelucht stelde ik vast dat hij niet had gemerkt dat het mobieltje weg was. Terwijl ik het mailtje uit de printer pakte, boog ik me voorover naar de oplader en deed de telefoon er weer in.

Ik was veertien toen we de enorme ranch kochten. Het opbou-

wen van de ranch was voor mij een veel grotere uitdaging dan het zoeken naar spirituele verlossing. Ons bezit strekte zich uit over bijna vijftienvierkante kilometer en omvatte zacht glooiende heuvels met tropische bossen en weiden. We exploiteerden een sinaasappelplantage en kweekten inheemse planten. Op de weiden graasden zeshonderd koeien. We fokten paarden, waar ik verantwoordelijk voor was. Als ik met mijn broer Kai en onze plaatselijke voorman uitreed om de kuddes te controleren, was ik in mijn element. We rustten uit bij een beekje, dat klaterend over rotsen heen stroomde, of gingen aan de oever van een van onze meren in het gras liggen en keken met grote ogen naar de enorme wolken. Maar in de loop van de tijd verloor ik de schoonheid van het landschap uit het oog. Ik zakte steeds verder weg in een zwart gat.

Mijn liefde ging uit naar de dieren. Bij de paarden wist ik waar ik aan toe was, want hun genegenheid was onvoorwaardelijk. Ze werden me dierbaar en ik zocht vaak zwijgend troost bij hen. Ik hielp veulens ter wereld, bracht een jonge wasbeer groot, verzorgde een wilde kat en gaf een reekalfje de fles. Ze hielpen me vaak over mijn sombere buien heen, maar de schaduw die over mijn ziel lag konden ze niet verdrijven.

Al mijn hoop had ik op Eddie gevestigd. Mijn verliefdheid en vertwijfeling gaven me nu de moed om de sprong in het ongewisse te wagen. Eigenlijk was het idioot, ik kende Eddie immers nauwelijks. Omdat ik constant in de gaten werd gehouden, wierpen we elkaar stiekeme blikken toe. Zijn donkere ogen hadden iets magisch. Zijn ongecompliceerde manier van doen was aantrekkelijk. En hij straalde levensvreugde uit.

Wat een contrast met onze groep. Wij deden niets zonder dat we er een bedoeling mee hadden. Alles, maar dan ook alles, had een spirituele betekenis. Ik had Eddie bij zijn eerste bezoek aangestaard alsof hij van een andere planeet kwam. Hij blaakte van zelfvertrouwen. Wij echter hielden onszelf steeds in bedwang, om maar geen bovenzinnelijk signaal over het hoofd te zien en geen impuls voorbij te laten gaan. Ook wij lachten en deden ontzettend vrolijk. Maar het was een gekunsteld, geforceerd lachen, een gemaakte vrolijkheid.

Bij Eddie voelde ik meteen dat hij in harmonie was met zichzelf en de wereld. Hij was ongelooflijk aantrekkelijk. Dat hij politieagent was, versterkte mijn vertrouwen. In het begin was ik sceptisch. Wat betekent het nou dat een vurige Belizaan naar me lonkt, vroeg ik me af als mijn fantasie op hol dreigde te slaan. Maar ik begon te begrijpen dat het meer was dan vrijblijvend geflirt. Dat zag ik aan zijn blik. Hij deed er veel moeite voor om me af en toe te zien. Zijn fijngevoeligheid bleek ook uit het feit dat hij rekening met me hield en me niet door opvallend gedrag in een lastig parket bracht.

En dan waren er nog de mailtjes die we elkaar later stiekem schreven. Eddie had me heimelijk zijn e-mailadres gegeven. Het lukte me een paar keer hem korte berichtjes te sturen. In zijn antwoorden zei hij dat hij van me hield. Toch was ik in het begin gereserveerd geweest. Ik was me ervan bewust dat ik nu aangewezen was op een man die ik nauwelijks kende. Maar instinctief dacht ik dat ik hem kon vertrouwen.

Ik pakte een paar kleren in een tas en een rugzak. Veel had ik sowieso niet, want persoonlijk bezit gold in onze familie als uiting van materiële gebondenheid. Ik vond het niet moeilijk om afscheid te nemen van de rest van mijn kleren. Ik wilde alles achter me laten.

Mijn bagage verstopte ik in de kleerkast. Even dacht ik aan de heibel als de tas en de rugzak met kleren ontdekt zouden worden.

Ik had er al een voorproefje van gehad. Ongeveer drie maanden geleden. Toen had ik voorzichtig aangekaart dat ik de groep wilde verlaten.

Benno was meteen op zijn qui-vive geweest. Het was hem niet ontgaan dat ik was veranderd en steeds geslotener werd. Hoewel ik nog steeds deed of ik om hem gaf, leek hij te vermoeden dat ik van hem walgde. Zijn zelfbeheersing verloor hij echter pas toen hij ontdekte dat ik verliefd was op een eilander die bij ons werkte. Hij, de anders zo superieure Benno, raakte buiten zichzelf van woede.

Als onze geestelijk leider deed hij alle moeite zelfverzekerd en soeverein over te komen. Jarenlang geloofde ik zelfs dat hij onze gedachten kon lezen. Instinctief wist hij onze zwakke plekken te

raken en had hij ons in een paar zetten schaakmat. Als er chaos uitbrak in onze groep, verloor hij nooit het overzicht. Dan waren alle ogen vol ontzag op hem gericht en wachtten we op zijn verlossende woorden. Zelfs de ergste stormen waren voor hem slechts spirituele beproevingen.

Nu is me duidelijk wat hem tot wanhoop dreef. Ik had me aan zijn macht durven te onttrekken. En tegelijkertijd beëindigde ik onze liefdesrelatie. Dat was ongehoord. Een ramp. En dat uitgerend van de jonge vrouw die hij het meest had geconditioneerd.

Benno liep rood aan. Dreigend richtte hij zich voor me op en trok zijn geladen pistool uit zijn broeksband. Ik was als verlamd. Langzaam deed hij het pistool omhoog. 'Ik schiet mezelf dood als je me verlaat,' zei hij met bevende stem en hij stak de loop van zijn beretta in zijn mond. Zijn ogen flikkerden.

Ik staarde hem sprakeloos aan. Ik wist dat hij de neiging had extreem te reageren. Hij was tenslotte iemand die de grenzen opzocht en ik achtte hem tot alles in staat. Ik had er alleen geen rekening mee gehouden dat hij zich zo bloot zou geven.

Eén kleine beweging en de ramp is niet te overzien, schoot het door mijn hoofd. Dan zou ik schuldig zijn aan zijn dood en was ik aansprakelijk voor het lot van onze familie, die zich verantwoordelijk voelde voor de hele mensheid.

Ik kon de druk niet aan en stortte psychisch in. Benno voelde mijn angst; hij zag die in mijn ogen. Ik wilde hem kalmeren, maar bracht geen woord uit. Mijn smekende blik miste zijn uitwerking echter niet. Aarzelend nam Benno het pistool uit zijn mond. Met zachte stem en een vertwijfelde uitdrukking op zijn gezicht vroeg hij me hem niet te verlaten. Hij was bereid alles wat hij had in mijn handen te leggen. Zijn hele ervaring en al zijn bovenzinnelijke kennis, alles.

Ik bleef zwijgen en knikte. Het was hem weer eens gelukt. Langzaam kwam ik weer een beetje bij van de schrik. Ik voelde me machteloos, volkomen overgeleverd. Benno was vijftientig jaar ouder dan ik en hij kende me tot in het laatste hoekje van mijn persoonlijkheid. Virtuoos wist hij hoe hij ons tot hulpeloze en volgzaam wezens moest maken. Daar was hij een meester in. Hij wist

altijd de juiste strategie te vinden om ons te overrompelen en te intimideren. Ditmaal had hij gevoeld dat er meer nodig was om mij te disciplineren.

Wat ik het ergst vond, was dat Benno als aangeschoten wild had gereageerd: panisch. Hij kende nu mijn geheime wensen, mijn verlangen naar vrijheid. Zijn wantrouwen maakte mijn leven pas echt tot een hel.

Ik deed alles om me uit zijn knellende omhelzing te bevrijden. Er zat maar één ding op: ik moest mijn gevoelens veinzen. Nu hij zo jaloers was, kon ik het niet overdrijven. Ik had allang geleerd hem te dienen, overal en altijd. Het was een kwelling.

De herinnering aan die dramatische scène schoot me weer te binnen toen ik mijn vlucht voorbereidde. Ik moest op mijn hoede zijn. Dat werd me ook duidelijk door een ander voorval. Dominik had me tijdens het avondeten gevraagd of ik zijn haar wilde knippen. Hij was een van de Duitse jongens die bij ons op de ranch hun vervangende dienstplicht vervulden. Normaal gesproken deed mijn moeder dat soort karweitjes, maar zij was tijdelijk in Duitsland. Om Benno niet onnodig jaloers te maken, waarschuwde ik hem vooraf.

Hij keek me onderzoekend aan en toen het zover was, wilde hij me niet laten gaan. Wilde ik echt Dominiks haar knippen of zocht ik een uitvlucht om heimelijk een eilander te ontmoeten, vroeg hij me. Alsjeblieft niet weer, kreunde ik inwendig, maar ik liet niets merken. Ik haatte het om overal rekenschap over te moeten afleggen en leugentjes om bestwil te moeten verzinnen.

Omdat Dominik niet tot onze groep behoorde, liet Benno me ten slotte gaan. Hij wilde niet dat de dienstplichtige doorkreeg hoe onze groep in elkaar zat.

Nadat ik Dominiks haar had geknipt, keerde ik meteen terug naar Benno. Hoe dichter ik bij het huis kwam, hoe gespannener ik werd. De slaapkamer was donker. Benno zat op het bed en naast hem lag Janet. Er heerste een beklemmende sfeer. Benno keek me dreigend aan.

‘Nu krijg jij het zwaar te verduren, Lea,’ zei hij. Het kneep mijn keel dicht. Ik probeerde mijn zelfbeheersing te herwinnen en

praatte kalmerend op mezelf in: ‘Niet overstuur raken. Je moet er gewoon doorheen.’ Benno zei: ‘Janet heeft een belangrijke boodschap voor je.’

Lafaard, dacht ik. Je laat ons medium altijd de kastanjes uit het vuur halen. Zodat jij je terug kunt trekken, de situatie kunt observeren en op het juiste moment kunt toeslaan. Maar ditmaal zal het je niet lukken.

Janet pakte flink uit en er regende een stortvloed van woorden op me neer. Haar zedenpreken waren zoals altijd doorspekt met bovennatuurlijke argumenten. Haar woorden drongen niet tot me door. Het overdreven geklets over geestelijke groei en mijn belangrijke functie maakte me opnieuw duidelijk dat ik me uit deze schijnwereld moest losmaken en zo snel mogelijk moest ontsnappen. Benno staarde voor zich uit en keek van tijd tot tijd gekweld omhoog. Zo controleerde hij of Janets woorden effect bij mij sorteerden.

Eindelijk draaide Janet er niet langer omheen. ‘Het gaat om Benno en jou. Jij moet je ervan bewust worden dat jullie een heel bijzondere relatie hebben. Jullie band is iets speciaals. Niet alleen voor jullie zelf, maar voor de hele familie en voor ons spirituele experiment. Benno is de bewaker van het experiment en jij bent de draagster van de magie. Jullie relatie wijst ons allemaal de weg naar de hogere niveaus,’ verkondigde Janet.

Ze was in haar element. Met pathetische woorden bond ze me op het hart Benno trouw te blijven en mijn opdracht deemoedig te vervullen. Ik deed net of ik geduldig luisterde, maar vanbinnen kookte ik. Niet tegenspreken of boos worden, anders draait Benno weer helemaal door, zei ik tegen mezelf.

Ik wist hoe ik de situatie naar mijn hand kon zetten. Hoewel het me veel zelfoverwinning kostte, liep ik langzaam naar Benno toe en keek hem diep in de ogen. Mijn deemoedige blik kwam overtuigend over. Zijn gezicht klaarde een beetje op. Terwijl ik zijn gezicht streelde, voelde ik dat de spanning week. Toch verraste het me hoe snel Benno zich tevreden liet stellen. Kennelijk had hij erg naar een verlossend gebaar verlangd.

De bespottelijke scène maakte me duidelijk hoe afhankelijk

Benno emotioneel van me was. Onze geestelijk leider, die beweerde dat hij zich zoveel mogelijk had losgemaakt van aardse bindingen, was panisch dat hij mij zou verliezen. De man die mijn vader had kunnen zijn, sidderde ineens voor me. En dat terwijl ik hem jaren als geestelijke en spirituele autoriteit had vereerd. Nu bedelde hij om mijn liefde. Nee, hij wilde die afdwingen. Uitgerekend de grote spiritueel leider, voor wie loslaten alles was, reageerde hulpeloos. Zijn zwakte gaf me moed.

En de energie om de verzoeningsscène tot een succesvol eind te brengen. Al snel was onze kleine slaapkamer vervuld van een sfeer van opluchting en harmonie. Ons medium was zichtbaar vrolijk. Ze dacht dat ze me met haar waarschuwendende woorden bij Benno had teruggebracht en hem een grote dienst had bewezen.

Ik had het vermoeden dat de kous hiermee voor Benno nog niet af was. Hij wilde het in bed bewijzen. Dat had ik kunnen weten. Ik had al vaak genoeg beleefd dat alleen een orgasme het laatste restje van een conflict of zijn jaloezie kon wegspoelen. Ik moest diep vanbinnen ervaren van wie ik was, wie ik moest toebehoren. En hij wilde dat ik me onvoorwaardelijk aan hem overgaf.

Benno fluisterde in mijn oor dat onze vereniging een teken was van onze geestelijke versmelting. Het was een bekend argument en hij had het er aan het begin van onze relatie telkens weer bij gesleept. 'Seks is de meest intensieve manier waarop twee levende wezens één kunnen worden,' zei hij toen. De liefdesbelofte diende als bovennatuurlijke motivatie voor de 'hogere noodzakelijkheid' waarom hij met een meisje van dertien naar bed ging.

Ik liet het over me heen komen en speelde het spel zo goed mogelijk mee. Ik kende Benno en wist precies hoe ik me moest gedragen als ik hem niet achterdochtig wilde maken. Hij deed erg zijn best zich in me te verplaatsen. Toch vluchtte ik in mijn fantasie. Ik had geleerd de rol van minnares te spelen en gevoelens te veinzen. Mijn lichaam kon hij hebben.

Ondanks mijn geroutineerdheid lette ik er goed op aandachtig en geconcentreerd over te komen. Als hij zich gekwetst voelde in zijn mannelijkheid moest ik mijn hartstocht tonen. Hij had me vaak genoeg verweten dat ik ondanks mijn jeugd niet erg gepas-

sioneerd was. Vandaag kon ik me geen onachtzaamheid permitteren.

Het was me duidelijk dat ik vooral het klaarkomen overtuigend moest spelen. Ik wachtte niet te lang en deed mijn best opgewonden geluiden te maken. Ik voelde al snel dat het lukte. In mijn geest was ik al weg toen ik Benno werktuiglijk streelde.

De volgende dag ging ik meteen na het opstaan naar mijn paarden. Voor het laatst nam ik de weg waar ik zo van had gehouden. Hij ging langs de slaapverblijven, die door hun spitse vorm en steile, bijna tot de grond reikende daken grote A's in het landschap vormden. De weg mondde uit in ons geneeskruidentpad. De geur van de net aangeplante specerijen en kruiden, die onze knorrige Maya Felice liefdevol verzorgde, vormde een aangenaam contrast met de zwoele tropische lucht.

Met een doordringend bromgeluid trok Henry mijn aandacht. Henry was een jonge reebok, die me altijd al van verre zag. Hij kwam samen met het reekalfje Lisa aangerend en begroette me onstuimig. Ik had ze allebei grootgebracht en Lisa zelfs de fles gegeven. Ze hoopten dat ze iets lekkers van me kregen. Ik keek weemoedig naar hen beiden en krieuwelde Henry tussen zijn hoorns. Dit is mijn laatste bezoekje, dacht ik. De kleine reebok kon er niet genoeg van krijgen, alsof hij voelde dat dit het afscheid was.

Ik rukte me los van de twee schattige beesten en liep langs onze groententuin naar de stal. De paarden stonden al op me te wachten bij het hek van de wei. Ook de kinderen, die me in het weekend hielpen bij het roskammen van de paarden, waren er al. Zoals altijd voor we aan het werk gingen, maakte ik een paar plagerige opmerkingen.

Ik maakte het voer klaar terwijl de paarden in de stal elkaar wegduwden. Als ik die beesten al die jaren niet had gehad! Intussen waren het ongeveer vijftig ruinen, hengsten en merries. Ze vervingen mijn familie: de paarden kon ik liefde geven zonder teleurgesteld te worden. Ik hoefde ze maar uit de wei te halen om ze te voeren of te roskammen of ze toonden me hun genegenheid.

Hoewel ik ze waarschijnlijk voor het laatst verzorgde, werd ik

niet door grote weemoed bevangen. Mijn gedachten waren te veel bij mijn ontsnapping.

Dwangmatig keek ik telkens weer op mijn horloge. Krampachtig probeerde ik mijn werk netjes te doen en vooral niet op te vallen. Ik had het gevoel dat mijn plan om te ontsnappen van mijn gezicht te lezen was. Ik roskamde de paarden. Stuk voor stuk hadden ze een bijzonder plekje in mijn hart, maar ik had de energie niet om afzonderlijk afscheid van ze te nemen. Toen ik mijn lievelingspaard Braveheart aaide, werd het me echter zwaar te moede. Ik had de jonge hengst met veel liefde en geduld grootgebracht en aaide ten afscheid zijn neusvleugels. De wildebras, die anders behoorlijk schichtig was, liet zich nu door mij uitgebreid krauwen.

In gedachten nam ik telkens weer alle stappen van mijn ontsnapping door. Was ik niets vergeten? Had ik rekening gehouden met alle gevaren? Wat deed ik als Eddie me liet zitten?

Mijn vlucht zou op de ranch inslaan als een bom en het experiment in gevaar brengen, daar was ik van overtuigd. De geliefde van onze geestelijk leider, het meisje op wie de familie haar hoop had gevestigd, ging er stilletjes vandoor! Ik durfde er niet aan te denken hoe Benno en Janet zouden reageren. En mijn ouders? Aan hen dacht ik nauwelijks. We hadden immers moeten leren onze banden te overwinnen. Ook die met familieleden.

Ik hoopte dat mijn vlucht in elk geval sommigen de ogen zou openen en wist zeker dat mijn vader eronder zou lijden en zichzelf verwijten zou maken. Maar ik betwijfelde of mijn daad mijn moeder wakker zou schudden. Zij was te diep in deze schijnwereld verstrikt geraakt en had zich helemaal overgeleverd aan het bovenzinnelijke project.

Toen kreeg ik een gedachte die me goeddeed: ze zouden bang worden. Bang voor mij. Vooral Benno. Normaal ben ik niet bepaald iemand die gauw leedvermaak heeft, maar ik geef toe: een klein beetje wraakgevoel deed me goed. Jarenlang had ik de psychische kwellingen geduld, de afgeslotenheid van de rest van de wereld, Benno's dikke lichaam op me verdragen. Ik had geleden, geestelijk en lichamelijk, en was eenzaam geweest in de familie. En nu voelde ik me sterk bij de gedachte dat de almachtige en onver-

stoorbare Benno iets van de angst te voelen zou krijgen die ik zo lang had moeten ervaren. Ik hoopte zelfs dat zijn angst zou omslaan in paniek. Misschien zou hij Belize meteen ontvluchten, dacht ik. Met het eerstvolgende vliegtuig naar Duitsland. Maar misschien vond hij het ook riskant om naar zijn vaderland te gaan en zou hij in een Zuid-Amerikaans land onderduiken. Stop, stop, maande ik mezelf. Ik ben immers al tevreden als hij bang is voor mij, zijn 'kleine Lea'. En eraan twijfelt of de ranch nog veilig is. Of er niet binnenkort een groep van de mobiele eenheid zal opduiken, die een razzia houdt en hem in de handboeien afvoert.

Koesterde ik valse hoop? Ik was er in elk geval zeker van dat zulke scenario's in zijn fantasie zouden opkomen. Ik stelde me Benno voor zonder zijn spirituele pose. Zonder zijn voorgewende mythische aura. Naakt en onbeschermd. Het was een troosteloos gezicht. Voor me stond een schutterige, gezette man zonder uitstraling en charme. Een eenzame leider, die als een blinde tastend door een bos ging en bleef struikelen.

Het moet rond half elf zijn geweest toen ik bij het kleine gebouwtje terugkwam waar ik de laatste jaren had gewoond. Benno stond op de veranda, diep in gesprek met Jochen, zijn beste vriend in de familie.

Ik begroette Benno uitbundig en hij nam me in zijn armen. Dankbaar keek hij me in de ogen. Hij was verbazingwekkend kalm en erg sentimenteel. Mooi zo, dacht ik en ik gaf hem een kus op zijn voorhoofd.

En nu braaf zijn en als een trotse piloot en gelukkige minnaar naar de hangar gaan, beval ik hem in gedachten. Een blik op mijn horloge zei me dat hij het vliegtuig eigenlijk al had moeten starten. Waarschijnlijk had hij op me gewacht om afscheid van me te nemen. Mijn hart ging als een razende tekeer. Het liefst had ik hem gevraagd wanneer hij wegging, maar ik hield me in.

Toen hij eindelijk langzaam naar zijn geliefde vliegtuig liep, had ik een gevoel alsof zich voor mijn ogen een hele film afspeelde. Ik slaakte een zucht van verlichting. Er was weer een hindernis genomen. Ik telde de seconden om mijn rusteloosheid onder controle te krijgen. Toen klonk het verlossende geluid. De motor van de

Cessna begon te loeien. Het vliegtuig stooft over de startbaan en steeg op. Ik keek Benno triomfantelijk na. Bye-bye, tot nooit meer ziens. Hopelijk is dit het laatste wat ik van je zie, riep ik hem in gedachten na, toen zijn toestel aan de horizon verdween.

Ik lag goed op schema en ging het huis in om naar Zorro te kijken. De kleine wasbeer was mijn baby, die ik met de fles grootbracht. Het afscheid van het beertje ging me het meest aan het hart. Maar het kleine harige wezentje leek te vermoeden dat ik ervandoor zou gaan en dreigde op het laatste moment een streep door de rekening te halen. Ik was tenslotte zijn moeder, als hij niet sliep hing hij aan mijn rokken.

Toen ik het huis binnenkwam, liet het kamermeisje voor Janet een bad vollopen. Dat was een heilig ritueel voor ons medium. Zorro leefde zich uit in haar kamer en sprong wild in het rond. Ze moest lachen om zijn streken.

Ineens riep Janet: 'Lea, moet je kijken wat Zorro nou weer heeft uitgehaald.' Onopgemerkt was de kleine boef in het pasge vulde bad gegleden en woest aan het spetteren.

Janets humeur sloeg meteen om. Ze sprong uit haar vel en was nijdig op me. Uitgerekend nu! Ik werd zenuwachtig, want zo langzamerhand moest ik gaan. Maar Janet begon onafgebroken op me in te praten. Doe jij nog maar een keer gewichtig en lees me maar lekker de les alsof ik een klein meisje ben, steunde ik inwendig.

Janet liet het vieze badwater wegllopen en werd langzaam weer rustig. Haar toon werd vriendelijker en ze nodigde me uit met haar te gaan ontbijten. Uitgerekend nu. Met tegenzin ging ik erop in. Gespannen liep ik met haar en Zorro in mijn kielzog naar het keukengebouw. Onze kok Norbert had Janets ontbijt al klaargemaakt. Hij kende de eetgewoonten van ons medium.

Nadat ik een paar slokjes van de koffie had genomen, beweerde ik dat ik naar de wc moest en stond snel op. Zorro was gelukkig moe van het onstuimige spelen en had zich verstoppt.

Toen Janet me niet meer kon zien, rende ik naar mijn kamer. Ik rukte de kastdeur open, pakte de tas en de rugzak en keek voorzichtig uit het raam. Niemand te zien. Ik haastte me in de richting van het bosje. Toen ik stappen op de grindweg hoorde, hield ik

intuïtief in. Het was Carmen, die een wasmand het huis in droeg. Het hart klopte me in de keel. Als ze haar hoofd mijn kant op had gedraaid, had dat het eind van mijn ontsnapping betekend. Van opwinding begon ik te struikelen. De tas was toch best zwaar.

Ik raapte al mijn krachten bij elkaar en rende verder naar de landingsbaan. Af en toe keek ik angstig om. Had Janet mijn verdwijning al opgemerkt? Werd er al alarm geslagen?

Toen ik de landingsbaan bereikte, keek ik ingespannen naar het eind en ontdekte een auto die heen en weer reed. Hopelijk is het Eddie, dacht ik. Hoewel ik al buiten adem was, gunde ik mezelf geen pauze. Ik durfde ook niet meer om te kijken en rende verder alsof onze geest Ramtha me op de hielen zat. Na een tijdje stopte de auto. De chauffeur had me ontdekt. Dat moest Eddie zijn! Ik werd vervuld van een gevoel van geluk. Van een overweldigend gevoel van vreugde, ja, van euforie. Ik was vrij! Het leek een droom. Ondanks mijn bagage voelde ik me licht, alsof ik de zwaartekracht had overwonnen. De nachtmerrie was voorbij. Zelfs al had Janet intussen ontdekt dat ik gevlucht was, dan kon me niets meer gebeuren. Eddie was per slot van rekening politieagent en zou niet toelaten dat ze me met geweld terugbrachten naar de ranch.

Toen ik de omheining aan het eind van de landingsbaan had bereikt, snelde Eddie me tegemoet. Ik gooide de bagage over de omheining en krom eroverheen. Snel stapten we in de auto, Eddie begroette me met een kus en reed ervandoor.

Ik kon het nauwelijks geloven. Mijn ontsnappingsplan was geslaagd. Het was me gelukt! Benno zat in de lucht en had geen idee wat er hier beneden op de grond gebeurde. Anders zou hij met zijn toestel naar beneden zijn gedoken en had hij het in volle vaart aan de grond gezet. Hij wordt witheet als hij hoort dat ik in de armen van een Belizaan ben gevlucht, dacht ik. In de armen van een van de inlanders, over wie hij altijd neerbuigend sprak. Zwar-ten waren laagfrequent, beweerde hij. Dat betekende dat ze lagere trillingen hadden en geestelijk en spiritueel achtergebleven waren. Maar ze zijn lief, open en hulpvaardig, voegde ik er in gedachten aan toe. Eddie drukte stevig mijn hand.

We waren nog maar net weggereden of ik dook in elkaar. Een

auto van onze ranch kwam ons tegemoet. Mijn broer Kai zat achter het stuur. Ik bukte snel en zag nog net dat hij diep in gesprek was met zijn passagier. Dat was op het nippertje, dacht ik met een zucht van verlichting. Toch had ik er spijt van dat ik geen afscheid van Kai had kunnen nemen. Maar ik wist dat ook hij mij niet begrepen zou hebben. Waarschijnlijk zou hij mij uit loyaliteit jegens de groep en Benno hebben verraden.